

**ELHUNYT GAZSI OLIVIA, A LISZT FERENC
ZENEMŰVÉSZETI EGYETEM EGYKORI TANULMÁNYI
OSZTÁLYVEZETŐJE**



(1962–2025)

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy munkatársunk és egykori tanulmányi osztályvezetőnk, Gazsi Olivia elhunyt.

Hallgatók és oktatók generációit támogatta fáradhatatlan és önzetlen munkájával közel 20 éven keresztül a Zeneakadémián, ez idő alatt mély nyomott hagyott mind az intézményben, a hallgatókban és oktatókban, mind pedig a kollégáiban. Neki köszönhetően alakult ki a mai támogató szemléletű tanulmányi osztály, ahol emberségével és igazságérzetével egyaránt támogatót és terelt minket.

Az Oktatásszervezési és Tanulmányi Osztályon sokunk nemcsak egy kollégát és egykori vezetőt veszített el, hanem egy barátot, támaszt, harcostársat is, akinek hiányát sokáig érezni fogjuk.

Emlékét szeretettel őrizzük.

Kovács Anna mb. oktatásszervezési és tanulmányi osztályvezető
(Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem)

2009 december 9. volt. Egy véletlen megjegyzésből megtudtam, hogy ha az ELTE-n fejezem be az alapképzést, nem mehetek a Zeneakadémiára mesterképzésre. Így aztán zenetöri óra után vettem egy nagy levegőt, és elindultam a szitáló hóesésben a Zeneakadémiára, ahol senkit sem ismertem, hogy összeszedem minden bátorságomat, bemegyek, és kiharcolom, hogy vegyenek át így tanév közben, folytatólagosan, másodévesnek, mert az állami félévek végesek, és nem tudok milliós zeneakadémiai tandíjat fizetni. Sohasem tűnt olyan félelmetesnek a Liszt Ferenc téri elefántcsonttorony, mint akkor, hiszen tudtam, hogy nem fognak érteni, nem fogják akarni, amit kérek, minden lehetséges kifogást megkeresnek majd, de nekem pedig addig nem szabad tágítani, amíg nem intéztem valamit. És valóban, nem is értették a problémámat, és megpróbáltak rövid úton eltanácsolni. Ekkor irányítottak Gazsi Oliviahhoz, a Tanulmányi Osztály vezetőjéhez, hogy mondjon valamit, amitől hazamegyek. Ő volt az első, aki elővette a szabályzatot, megnézte a lehetőségeket, törte a fejét, hogy mit lehetne tenni, elmondta, hogy kinek és milyen kérelmet írjak. Ő volt az első, aki megpróbált segíteni. Még a minisztériumba is elmentem a biztatására. Fél év bonyodalmas hercehurca volt, de végül zeneakadémista lettem, mehettem a kreditátvitelre, és folytathattam a tanulmányaimat, amit az ügyetlenül szabályozott oktatásügy keresztülhúzott volna.

Tulajdonképpen az ő biztatására kerültem be a HÖK-be, mert ő felbátorította az akkori vezetőket, hogy vegyenek be tanulmányisnak, mert a felsőoktatási törvény minden kiskapuját ismerem már.

Sokaknak segítettünk együtt. Sokat kacsintottunk össze bizottsági üléseken, szénátuson, ponthúzó értekezleten, sokakat irányítottunk egymáshoz, akinek ügyesbajos dolgai voltak kreditekkel, párhuzamos szakokkal, ösztöndíjakkal, adminisztrációval.

Az ELTE vagy az SZTE hűsadarálója után, ahol a hallgatóknak nevük sem igazán volt, csak ETR-kódjuk, döbbenet láttam, hogy Olivia és a Tanulmányi Osztály munkatársai név szerint ismerik a hallgatókat, hogy félfogadási időn kívül sem zavarnak el senkit, hogy a folyosón is lehet tőlük kérdezni, és utánajárnak, ha problémával fordulok hozzájuk.

Újságírói szárnypróbálgatásom során vele is készítettem interjút a Figaróba. A szokásos hivatalos fogadtatás helyett felhívott az irodából a tetőteraszra, megkínált egy sörrrel, és úgy beszélgettünk.

Egy napon születünk, csak 27 év különbséggel. Minden évben felköszöntöttük egymást.

Megismerkedésünk után öt évvel már a 2. és 3. diplomámat szereztem a Zeneakadémián. Két kitüntetéses diploma átvételére készültem, de azt álmodtam, hogy olyan diplomát kapok, amiben elírják a nevemet, és a minősítésnél az áll, hogy „oklevelének minősítése hol jobb, hol rosszabb”. Elmeséltem neki. A diplomaosztón, amikor alá kellett írni, hogy átvettem a diplomákat, a kezembe nyomott egy dossziét a Nagyterem színpadán, hogy csak kint bontsam ki. Ott volt benne legyártva „álmaim diplomája”, amit az egész TO aláírt.

Ő volt talán a Zeneakadémián az egyetlen, aki megpróbált munkaügyben is segíteni, amikor a diplomák után a zenekari árok helyett a süllyesztő várt rám.

Sokszor összekacsintottunk.

December 9. van. 16 éve, hogy először találkoztunk. Olivia ma meghalt. Őrzöm a biztató, cinkos mosolyát. Emlékére álljon itt a 2012-ben vele készített interjúm. Szerettük egymást, de sosem tegeződtünk. A most következőket nem tudom magázva leírni, de talán megbocsátja nekem: drága Olivia, Isten Veled!

Az interjú:

Jöjjenek bátran, gyomorgörcs nélkül!

Aki beiratkozik, vagy ügyes-bajos tanulmányi ügye van, biztosan találkozik egy segítőkész és tájékozott emberrel. Ő Gazsi Olivia, a tanulmányi osztály vezetője. A cikk továbbolvasója annak lehet tanúja, ahogy a Wesselényi utcai épület tetőteraszán beszélgetünk egy enyhe, őszi koraestén, egy sör és pár szem pogácsa mellett.

Uzsaly Bence: Kiskorában mindenkitől megkérdezik, hogy mi leszel, ha nagy leszel. Olivia mit válaszolt anno?

Gazsi Olivia: Én nagyjából tíz éves koromtól színész szerettem volna lenni. Egészen a gimnázium végéig nagyon tudatosan készültem erre a pályára. Szavalóversenyre jártam, színjátszó körbe, rengeteget statisztáltam, és minden szereplési lehetőséget megragadtam. Volt, hogy kaptam három hónap kikérőt a filmgyártól, és addig nem jártam iskolába. Persze nem nézte ezt minden tanár jó szemmel. Viszont volt az iskolának egy jó nevű színjátszó köre, és évente előadtunk egy-egy nagyobb darabot. A legnagyobb elismerés az volt, ha egy ilyen tanár utána odajött gratulálni, és hozzátette, hogy elnézte a hiányzásokat.

UB: Mi lett aztán ezzel a pályával?

GO: Nem kerültem be a színművészetire, hiába próbálkoztam. Volt egy olyan lehetőség, hogy elmenjek Kaposvárra segédszínésznek, de mindenképpen szerettem volna diplomát szerezni. Így kerültem aztán az egri tanárképző főiskolára.

Egy csapásra kiléptem a színház világából, de még sokáig elkísértek az efféle feladatok: Sokféle kórusban énekeltem, és én voltam az állandó versmondó és konferanszié.

UB: Mennyire volt ez a művészeti érdeklődés újszerű a családban?

GO: Teljesen. Édesapám a történelemtudományok kandidátusa, elismert ember a szakmájában. Nagy élmény volt gyerekkoromban látni, ahogy írja a könyveit. Édesanyám matek-fizika szakos tanár volt, a bátyám szintén a racionális dolgok iránt érdeklődött.

UB: Magyar-ének szakos tanárként kezdte meg pályafutását. Milyenek voltak ezek az évek?

GO: Friss diplomával kerültem a kaszásdűlői lakótelep akkor hatalmas létszámú iskolájába. Nagyon szerettem tanítani, a temperamentumom arra készítetett, hogy amit csinállok, az hiteles legyen, és mindent beleadjak. Máig nagyon jó a volt tanítványaimmal a kapcsolat. Bár sok nézeteltérésem volt a feletteseimmel a népszerűségem és fiatalságomból adódó lendületességem miatt, nagyon szép hat év volt.

UB: Hogyan lett vége a tanári pályának?

GO: Jött a két gyermekem közvetlen egymás után. Ekkor Párizsba költöztünk, ott töltöttem hét évet, majd hazaköltöztem a gyerekekkel, a volt férjem ma is Párizsban él. A gyerekek mellett már nem tudtam és nem is szerettem volna annyi időt a tanításra szánni, mint régen. Másrészt a párizsi évek alatt elsősorban anya voltam, és kiestem a munka világából. Akkor alakult át itthon is a világ, és felváltotta a számítógép az írógépet, így az első dolgom az volt, hogy beiratkoztam egy számítógépes tanfolyamra.

Aztán egy angliai székhelyű egyetem, a University of Hertfordshire budapesti kihelyezett tagozatán kezdtem el dolgozni. Az akkor itthon még ismeretlen bolognai rendszer szerint folyt itt közgazdasági alapképzés, és az én feladatomból volt, hogy a hallgatóknak szakmai gyakorlati helyeket szerezzek. A zömüket aztán utána alkalmazták is, így ez egyfajta karrierindítási segítség is volt a hallgatók számára. Én készítettem fel őket az állásinterjúkra is, illetve segítettem nekik az önéletrajzírásban. Szerettem ezt a munkát.

Aztán bejött Magyarországra a bolognai rendszer, és nagyon leépült ez az iskola. Én is eljöttem, és egy rövid időt töltöttem a Heller Farkas Főiskolán, mint a tanulmányi osztály dolgozója. Teljesen véletlenül kerültem a Zeneakadémiára. Egy kollégám jött ide, egy tanszéki ügyintézői állás interjújára, és én úgy éreztem, ezt igazán szívesen csinálnám. Megkértem, hogy hozza el az önéletrajzomat, és adja be, ha neki mégsem tetszik az állás. Aztán két nap múlva fölhívott a főtitkár úr,

behívott, és utána azt mondta, ha rektor úrnak is tetszem, maradhatok. Így kerültem ide, először, mint tanszéki ügyintéző.

UB: Mit szeret leginkább ebben a munkában?

GO: Jó dolog a nehéz ügyeket kibogozni. De a leginkább talán a hallgatók pozitív visszajelzése miatt dolgozom. El sem tudom mondani, mennyire jó érzés, amikor észreveszi egy hallgató, hogy nem kezeljük ellenségként, és mindenben igyekszünk neki segíteni. Az ilyen pillanatok nagyon-nagyon jók!

UB: A zenészeknek általában nem erősségük az adminisztráció. Van valami különösen aranyos történet, amit megosztana?

GO: A TO-s kollégáimmal vezetünk egy titkos gyűjteményt, ez a vicces dosszié. Ide gyűjtjük azokat az eseteket, kérelmeket, amiken nagyot nevettünk. Jó vastag kötet van már belőlük. Az egyik legaranyosabb mégis talán az volt, amikor tavaly kaptam egy kérelmet, Tó Gazsi Olivia címezéssel. A kérelmező fejében nem állt össze, hogy a TO nem az én nevem része, hanem a Tanulmányi Osztály rövidítése.

UB: Maradt valami a színjátszós-zenei érdeklődésből?

GO: Nem, ez teljesen eltűnt. Mindenféle szereplés stresszt kelt bennem. Talán még ez az interjú is. Nem vagyok én ehhez elég érdekes. Ami a zenét illeti, az Operaház Gyermekkarától kezdve Ugrin tanár úr kórusáig mindenféle kórusban énekeltem, de ma már sem időm, sem hangom nincs hozzá. Ez olyan dolog, amit csak komolyan és fegyelmezetten érdemes csinálni, és sajnos nincs meg hozzá a kellő időbeli kapacitásom.

UB: Van-e valami új hobbija?

GO: Nagyon szeretek olvasni, a kollégák már tudják, hogy ha pénteken hoznak nekem egy könyvet, hétfőre biztosan kiolvasom, ha kell, kettőt is. De sajnos kevés időm marad rá. Hasonló a helyzet a görkorcsolyával is. Újabban egy barátom kertjében segíték hétvégeként. Virágokat gondozok, gazolok, befőzök, most majd pálinkát is fogok főzni! Másrészt nagyon fontos, hogy a gyerekeimmel legyek, elég összetartó család vagyunk. Ameddig ők nem indulnak el az önálló pályájukon, addig igyekszem a legtöbb figyelmet nekik szentelni. Idővel majd biztos leválnak, és háttérbe vonulhatok, de most még ők az elsők.

UB: Munkahely szempontjából megérkezettnek érzi magát?

GO: Ezen soha nem gondolkodtam. Nagyon a jelenben élek, és nem volt szándékom sosem, hogy fölépítsek – úgy mond – egy karriert. Mindig az volt a fontos, hogy amit teszek, azt a legnagyobb odaadással tegyem. Párizsban az anyaság mellett évekig voltam takarítónő is, de azt is mindig igyekeztem a lehető legjobban

csinálni. Számomra – titulusként – mindegy, hogy takarító voltam, vagy osztályvezető vagyok, a lényeg, hogy tiszta legyen a lelkiismeretem, hogy mindig minden tőlem telhetőt megtegyek.

UB: Van valami, amit üzeni szeretne az akadémistáknak?

GO: Talán azt, hogy úgy érzem, az én misszióm az is, hogy a mi részünkre úgy jöjjön be mindenki, hogy ne álljon görcsbe a gyomra. Az ember fél a rendőrtől, a bankoktól, néha még az orvostól is, a hivataloktól meg pláne. Én azt szeretném, hogy nálunk ez ne így legyen. Ha üzenhetek, akkor: Jöjjenek! Jöjjenek bátran, mert segítünk!

Uzsaly Bence

karmester, korrepetitor, zenetanár, zenei publicista

(Forrás: Facebook)